

[Aksel Knudsen.]

heder, og det er den, vi på kort sigt er bange for. At den så på længere sigt er en forbedring og til fordel for virksomhederne også, skal jeg gerne medgive arbejdsministeren som min personlige mening.

Brøndsted (V):

Jeg siger tak for de tilsagn, arbejdsministeren gav her til sidst om, at der virkelig bliver mulighed for, at arbejdsmarkedsudvalget bliver orienteret, at man hører de organer, der nu skal udtale sig, og endelig vil jeg som kommentar til dette med opfyldelse af loven sige: ja, i det behov, som man påviser der er for de forskellige organer, der er med til at vejlede og rådgive. Men det er ikke sådan, at der fra vor side er sagt, at det er antallet og mængden, der nu partout er målet, det er at løse opgaverne i den rigtige rytme. Jeg vil understrege dette, for at der ikke skal være nogen som helst misforståelse om, at de oplysninger med talstørrelser o. lign., vi har fået, føler vi os ikke bundet til. Vi føler os bundne til at prøve på at nå det resultat, som loven giver mulighed for i overensstemmelse med rimelige krav.

Jeg må også komme med en lille bemærkning til fremskridtspartiets ordfører i forbindelse med mindretalsbetænkningen, for det er jo mærkværdigt med disse billige uhyrligheder, som om man ikke aner, hvad der egentlig er snakket om i udvalget — det gør man måske heller ikke — og som om man ikke har læst, hvad der står i betænkningen.

Man kommer for det første med noget vældig fantasifuldt om, hvor forfærdeligt det er for dansk erhvervsliv: nu kan vi være sikre på, at enden er nået for overhovedet at kunne have erhvervsliv i landet. For det andet kom der bare sådan en lille ting som, at de 15-årige nu ikke ifølge folkeskolelovens § 9, stk. 3, kan komme ud i erhvervspraktik, som det er omtalt. Hvis man ser på de svar, der blev givet i forbindelse med folkeskolelovens vedtagelse om denne ting, er det noget, der er taget højde for. Man taler, som om bedriftssundhedstjenesten og lægeundersøgelserne er vedtaget, det er netop noget, vi skal se udformningen af, og derfor er det jo ikke med i denne forbindelse. Men sådan er det hele vejen igennem. Det er usaglighed og henvisning til nogle virkninger, som

overhovedet ikke andet end en syg fantasi kan komme frem til.

Til hr. Ninn-Hansen vil jeg sige om hele dette spørgsmål om de små virksomheder, altså om, at vi skal fritage disse virksomheder med under 5 ansatte, at selv om de kommer ud af denne lovgivning og ud af arbejderbeskyttelseslovgivningen i al almindelighed, er der selvfølgelig nogle steder, loven kan dække dem, men det bliver jo et virvar af steder, man skal søge for at finde, hvad det egentlig er, der gælder for disse virksomheder, hvis der overhovedet kommer til at gælde noget. Jeg tror, det med kendskab til virksomhederne er helt forkert vurderet, at de egentlig ønsker at skulle være frivømmere med hensyn til sikkerhed, sundhed og beskyttelse. Jeg tror virkelig, de gerne vil være med, og det er helt urimeligt at tro, at der er nogen inden for landbrugserhvervet, der ønsker at være uden for rimelige bestemmelser, og det er jo kun rimelige bestemmelser, der kommer. Enhver moderne landmand, enhver moderne indehaver af småvirksomheder ville skamme sig, hvis man ikke opfylder de bestemmelser, der er fastsat i gældende love om dette, og jeg mener, det netop er udtryk for manglende kendskab til de små virksomheders ønske om at være på højde med de krav, der stilles om størst mulig sikkerhed og tryghed, på samme måde som det somme tider får bemærkes, at man blandt småhåndværkere og virksomheder gerne sætter helt unge mennesker i faresituationer og i landbrug har det som sin største fornøjelse at sætte dem på redskaber, som er uforsvarlige. Jeg synes, det er at nedgøre disse virksomhedsindehavere, hvis ikke man holder fast på, at de kun er interesserede i at være med inde under en lov, og jeg tror såmænd, det er dér, man oftest opfylder de betingelser, der stilles i lovgivningen.

Jeg kan også sige til hr. Aksel Knudsen i den forbindelse, at jeg kender adskillige, ja, mange små virksomheder, som har opfyldt lovens krav i dag, og som ved, at dette ikke bliver en byrde for dem, men som somme tider synes, det er urimeligt, at vi stiller nogle lovkrav, men ikke sørger for at få dem virkelig fulgt op ved tilsynet; det er da også urimeligt, at de, der opfylder kravene, bliver konkurrencemæssigt urimeligt placeret, fordi andre ikke bliver gjort op-